

Η επαναστατική κληρονομιά και ο εργατικός πολιτισμός του Σπύρου Χαλβατζή

Άγγελος Χάγιος

Στη σημερινή μεγάλη πολιτική εκδήλωση προς τιμή του συντρόφου Χαλβατζή συμμετέχουν εκατοντάδες και χιλιάδες αγωνιστές της ευρύτερης κομμουνιστικής αριστεράς, μεταξύ των οποίων είναι πολλοί οι οποίοι συμμετείχαν στην οργάνωση της ΚΝΕ, την περίοδο που την καθοδηγούσε ο σύντροφος Σπύρος. Όλοι αυτοί, ανεξάρτητα από τους πολιτικούς προσανατολισμούς τους, με την συμμετοχή τους σήμερα αλλά και με τις καθημερινές συζητήσεις τους, εκφράζουν την βαθύτερη συγκίνηση και τον ειλικρινή σεβασμό τους στον ανυπότακτο αγωνιστή της ΚΝΕ και του ΚΚΕ.

Ο Σπύρος Χαλβατζής ξεχώρισε με την ιδιαίτερη και καθοριστική του συμβολή, ως στέλεχος και γραμματέας της ΚΝΕ σε κρίσιμα χρόνια της μεταπολίτευσης. Στο πλαίσιο αυτό δούλεψε συλλογικά με στελέχη του αντιδικτατορικού φοιτητικού κινήματος της ηρωικής σπουδάζουσας της ΚΝΕ. Ένας εργάτης, προλετάριος και στην κοινωνική του θέση αλλά και στην αντίληψη του, στην κουλτούρα του εργατικού πολιτισμού. Κατάφερε να ενώσει και να οργανώσει όλο αυτό το δυναμικό και ταυτόχρονα να αξιοποιεί από τον καθένα ό,τι καλύτερο μπορούσε να προσφέρει. Και το πιο σημαντικό είναι ότι κατάφερε με τη στάση του και την πρακτική του στις συγκεκριμένες συνθήκες να δίνει όλα όσα συμπυκνώνονται στη θεωρία του μαρξισμού, στην κομμουνιστική αντίληψη και πράξη σε όλα τα επίπεδα της ζωής, της οικογένειας και της ταξικής πάλης.

Γι αυτό υπάρχει μεγάλη εκτίμηση στον σύντροφο Σπύρο, που έμεινε ως το τέλος της ζωής του υπόδειγμα κομμουνιστή, με την ιδιαίτερη ικανότητα και εμπειρία να ανοίγει νέους δρόμους στο κίνημα της νέας γενιάς. Από την αρχή ο σύντροφος Σπύρος ξεκαθάρισε ότι χρειαζόμαστε ένα νεολαιίστικο κίνημα πολιτικοποιημένο. Συνέβαλε σε μια συλλογική πολιτικοθεωρητική και οργανωτική προσπάθεια ώστε ο ριζοσπαστισμός του αντιδικτατορικού και μεταπολιτευτικού κινήματος να πολιτικοποιηθεί σε επίπεδο αντιιμπεριαλιστικό, ταξικό με την εργατική τάξη, με συμμετοχή της ίδιας της εργατικής νεολαίας.

Εργάτης ο ίδιος, πρωτοστάτησε στην εργατική στροφή και οικοδόμηση της οργάνωσης που διέψευδε τότε τις θεωρίες ότι δεν μπορούν οι εργάτες να ηγηθούν κινήσεων και οργανώσεων. Με αυτό το σκεπτικό δεν έμεινε μόνο στα τρέχοντα οργανωτικά, ιδεολογικά και θεωρητικά ζητήματα τα οποία φρόντιζε ιδιαιτέρως. Μας ενημέρωνε για όλη την πορεία του κινήματος από τον εμφύλιο και μετά, για τη σταθερή προσπάθεια της αστικής τάξης να διαλύσει το εργατικό κίνημα, να υποτάξει το κομμουνιστικό κίνημα, να προωθήσει τον οπορτουνισμό και τον συμβιβασμό στη θέση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Όταν αναφερόταν στην αγωνιστική κομμουνιστική ιστορία της οικογένειάς του μας έλεγε ότι η πρώτη φορά που πήγε εξορία ο πατέρας του ήταν το 1928, 11 χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, με το ιδιώνυμο του Βενιζέλου, τον αντικομμουνιστικό νόμο της «δημοκρατικής» διακυβέρνησης. Και αυτό μας το έλεγε στην περίοδο της λαίλαπας των λεγόμενων δημοκρατικών δυνάμεων, πασοκικών και άλλων, και της νοσταλγίας της πολιτικής ουράς σε αυτές τις δυνάμεις στο όνομα της ενότητας.

Με αυτόν τον τρόπο προσπαθούσε να πολιτικοποιήσει τη δράση μας και να σταθεροποιήσει στο κίνημα της νεολαίας μια πολιτική ανεξαρτησίας από την αστική πολιτική. Συνέβαλε στη μάχη αυτή σε μια εποχή που ο αστικός εκσυγχρονισμός και η επίθεση του κυβερνητισμού εμφανίστηκαν και αναπαράγονταν με διάφορες μορφές, κυβέρνησης δημοκρατικών δυνάμεων, οικουμενικής, τζαννετακισμού ή στη συνέχεια Τσίπρα ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν είναι καθόλου τυχαία η ευρύτερη εκτίμηση στον σύντροφο Χαλβατζή, που έμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του μέλος και στέλεχος του ΚΚΕ. Κάθε άλλο παρά αυτό συμβαίνει επειδή ο Σπύρος «στρογγύλευε» τις απόψεις του για τα μεγάλα πολιτικά ζητήματα. Ουδέποτε μπήκε στη λογική της συζήτησης έξω από τη συλλογική λειτουργία, πίσω από πλάτες ή κάτω από το τραπέζι. Η στάση του και η πρακτική του έδινε έναν αέρα, δημιουργικό και προωθητικό, διαφορετικό από άλλες πρακτικές. Αυτό χαρακτήριζε τον σύντροφο Σπύρο ως εργάτη διανοούμενο, που συζητιέται και σήμερα. Με τους συναγωνιστές, αλλά και τους συντρόφους

του που διατύπωναν διαφορετικές απόψεις συζητούσε με όρους εργατικής δημοκρατίας και προσπαθούσε με την πειθώ και πάνω σε αρχές να προωθήσει τη συλλογική λειτουργία στην οργάνωση και την ταξική ενότητα στο κίνημα.

Αυτή η πρακτική, ο εργατικός πολιτισμός που έλειψε και λείπει συχνά από την Αριστερά είναι συστατικό στοιχείο μιας αναγκαίας επαναστατικής τομής και ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος και συστράτευσης για την κομμουνιστική διεθνιστική προοπτική με ανατροπή του βάρβαρου καπιταλιστικού συστήματος.

Σε αυτό το ζήτημα άφησε παρακαταθήκη ο σύντροφος Σπύρος.

Έλεγε συχνά ότι *«εμείς δεν τραγουδάμε για να ξεχωρίσουμε από τον κόσμο. Εμείς τραγουδάμε για να σμίξουμε τον κόσμο»*. Στο πλαίσιο αυτό έβαζε το θέμα μιας ανυπόταχτης πολιτείας, στην οποία έχουν θέση όλοι οι αγωνιστές με όρους ηγεμονίας της επαναστατικής κομμουνιστικής στρατηγικής και τακτικής.

Αποχαιρετούμε με συγκίνηση και βαθύ, ειλικρινή σεβασμό τον Σπύρο Χαλβατζή στο τελευταίο του ταξίδι. Εκφράζουμε τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια για την απώλεια του Σπύρου Χαλβατζή, στην οικογένειά του, στους συντρόφους και συντρόφισσές του στον αγώνα του.

***Με βάση τον αποχαιρετισμό του Άγγελου Χάγιου στην πολιτική κηδεία του Σπύρου Χαλβατζή**

Πηγή: ΠΡΙΝ

